

DIE BIENE UM DIE KABINE

כאן כאן כאן
כאן כאן כאן

כאן כאן כאן

BIENE

KABINE

CAFÉ

AK-29

PANACEK

Za toto číslo časopisu **AK-29** neneseme žádnou zodpovědnost. Vzniklo bez našeho vědomí a naší vůle. Téma inicioval nám neznámý **poberta**. Na jeho tvorbě spolupracovaly neznámé a reakční formy života. Jednalo by se o **36 číslo** čtvrtého ročníku, ale jeho existenci z jednoduchého důvodu neuznáváme. Pokud by chtěl někdo tvůrce za obsah žalovat, musí podat žalobu na neznámého pachatele, **ne na nás!!!** Víme jen, že bychom byli zajeti vozem, pokud bychom číslo časopisu nepublikovali. Toto prohlášení je jediným naším vědomým a formami života dovoleným zápisem. Olga Hepnarová byla smutná a my jsme z toho také smutní, smutní tak, jako kdyby (větný podmět oni) zapláclí krásného motýlka na krásné kytice v krásném dnu. Bylo nám dovoleno si nové číslo přečíst a jsme z toho skutečně rozrušeni, je to hnusné číslo, bez slitování, bez emocí, bez lidskosti. Radši to ani nečtěte.

Redakce časopisu AK-29

Kvalita časopisu AK-29 setrvale klesá, což je fascinující, když začínala na nule.

Slova po dvanácté

Karel Vautějel

Možnost vyjádřit skrze slova své názory je nezaplacitelnou lidskou doménou. Využívám plně této schopnosti a budu-li se jevit jako mentor, pak to bylo neúmyslné. Mým úmyslem je jen vnitřní pocit a upřímnost. Téma nastavené v tomto čísle mě zaujalo takřka nebetyčně. Tvrdím, že mezilidské vztahy v něm hrají větší roli než duševní choroby, izolace a léky. Jedna z nejzajímavějších věd lidstva, psychiatrie má vedle své hloubky jednu nebezpečnou mělčinu, totiž učebnicovost. Co není psáno, jakoby neexistovalo. Duševní stavy, o kterých se někde nedočteme, nelze přece prožít. A slova jsou právě ty parníky, které na oné mělčině mnohdy uvíznou. A to jak v diagnóze, tak v prevenci. V diagnóze škatulkují, v prevenci té škatulce rozevírají brány. Alespoň v případě introvertního člověka, pro nějž je verbální komunikace, zpřímá řečeno, jaksi na obtíž. Pomoc prostřednictvím vět „Co tě trápí?“ „Vypadáš sklesle“ „Udělal ti někdo něco?“ apod. tu potřebu pomoci akorát zvyšujeme a dotyčnou osobu zahálíme ještě více do pavučiny rozpaků. Jak tedy jednat, když přece každý má ústa? Možná se pletu, ale co takhle postupovat taktéž abverbálně? Ono podržet dveře o chvíli déle, dolít hrnek s čajem, nabídnout otevřený pytlík s bonbony, ukázat na tu méně rozviklanou židli, nevyžaduje vyslovit ani bé a jakási nitka důvěry se může na kolovrátku roztočit. Ne každý reaguje na přivřená víčka jejich zrcadlovým odrazem ale umocněným odleskem až třeba k palbě z kulometu. Desatero je docela dobrý, Ježíš, ač to zní absurdně, byl třeba taky docela dobrý, prostitutka, ač je to děvka, taky alespoň část života děvkou nebyla. Psychopatie není mastná skvrna v plodové vodě, ale míčem pletoucím se mezi nohama společnosti, kdo o něj klopýtne, padá. A někdo je od přírody hergot nešikovný a klopýtající, ale nešikovnost se dá v životě stejně dobře rozvinout jako potlačit. Psychiatr, pakliže neodloží bílý plášť, chorobopis a bloček receptisů jen obvazuje uříznutý palec. Knihy a skripta jsou pak tím skalpelem, tak kovově, tak odporně nasládle zakrváceným.

Nepřijde mi vhodné, vyjadřovat se k problematice, protože mě nutí do poloh vyjadřování, které mi nesluší a nepřísluší.

Karel Vautějel

Žena se chová šíleně, jen když dýchá vzduch.

Karel Vautějel

*napodobuji krev vytékající z těla obětí
ježto jsem pěkné podsvinče*

Vnitřní monolog

Tak malý Aloisek se včera pěkně ukázal, vykadit tři bobky, v to už jsme ani nedoufaly, holka říkala, že ho snad bude muset vzít i k doktorovi, je to kadění zatracená věc, jeden se vydělá jedna radost a zrovna Aloisek jako na potvoru nic. Až včera, no překvapil nás, moc mile nás překvapil. A co těch lidí tady je. To asi jedou do práce, no nezávidim jim, zlatej důchod, občas na nákup, kde potkávám Anežku a jestlipak tam dneska bude zas. Musim jí o Aloiskovi říct, ty její švestky se asi osvědčily. A co ti blbci tak uskakujou a řvou a co to auto jede po chodníku.

Obhajoba muslimského patriarchátu: U muslimů by se to stát nemohlo, tam ženy nesmí za volat.

Karel Vautějel

Vnitřní monolog

Ti budou zírat, celej socialismus i s kapitalismem si můžou zabalit a odkráčat do věčných lovišť, moje uzpůsobení společnosti předčí všechny ty jejich idiotské tyranie, celej svět změním, teď jen komu o svý teorii říct? Socialisti mě umlčí a přitom by systém pracoval i pro ně. Kapitalisti, ti mě... taky umlčí, přitom by to všechno pracovalo i pro ně. To mám kurva najít nějaký domorodce bez ideologií a tam zavádět politickej systém? Nejsem žádný Stingl, abych se honil za nahatejma černoškama. Ježiš proč ty lidi tak ječeš. Ježiš, co s tím autem.

Vnitřní dialog

„To, žes ráno nepozdravil sousedku, tos posral.“
„Neposral, ona měla pozdravit první. Jsem starší.“
„No ještě se tím vychloubej, starej jak zblešená deka, na vyhození.“
„Nekrofej, bábo práchnivá, ty taky zrovna nemládneš.“
„Pozdravits ji měl.“
„Nakašli si.“
„Že tys nechal zapleť sporák.“
„Ale houbeles.“
„Pozor, jede auto.“
„Však nestojím na silnici, ať si jede.“
„Jede sem, uskoč.“
„Jo, Fiat Lux, fúrie jedna, na to tě užije, a neuskočím, natruc ne.“

Kačur v době incidentu

Byl malý skotačivý klouček v té své rodné prdeli, právě objevoval kouzlo probouzející se puberty. Holky se mu zatím nelíbily, to promiňte, on si radši četl nebo dělal neplechty. To jste slyšeli kterak v den a v hodinu Olinčina zkratkovitého jednání Kačur spadl z traverzy? No to si nechte vypravovat. V onen čas rozhodl se malý Kačur k riskantnímu podniku. Přejít traverzu, která se linula nad hlubokou propastí. A co byste řekli. No ano, zahučel dolů.

Olžina vulva

Rozhovor s Jiřím Kačurem, člověkem se zaseklým CAPS LOCKEM

Co myslíte, že se dělo v hlavě takové pěkné ženy, když najížděla tím svým vehiklem do spoluobčanů?

JIŽ JSEM SE POKUSIL –A VSKUTKU SE MI PŘÍLIŠ NECHTĚLO - ZODPOVĚDĚT SÁM SOBĚ TUTO OTÁZKU, ALE BYLO V TOM ZCELA JISTĚ NENÁVIST KE ČLOVĚKU JAKOŽTO OBECNÉ BIOLOGICKÉ ENTITĚ - ČILI NIKOLI PROTI KONKRÉTNÍM LIDEM - MOŽNÁ TO BYLA DOSLOVA VZPORA PROTI TĚLESNOSTI, ALE NAKONEC TO JSOU VŠECHNO POUHÉ DOMNĚNKY - CO SE JÍ ALE MOHLO HONIT HLAVOU, KDYŽ JIŽ SEDĚLA ZA VOLANTEM ROZJETÉHO NÁKLÁDÁKU SE NEODVAŽUJI POSUZOVAT - URČITĚ VIDĚLA PALUBNÍ DESKU, VOLANT, CÍTLA TO KODRCÁNÍ A JISTĚ MOHLA V DÁLI ZAHLÉDNOUT NOVOGOTICKÝ KOSTEL SVATÉHO ANTONÍNA, KOLEM NĚHOŽ MUSÍTE PROJET TRAMVAJÍ, JEDETE-LI OD METRA VLTAVSKÁ SMĚREM NA LETNOU A POKUD BYSTE NEVYSTOUPIL NA ŠTOSU - JAK ŘÍKAJÍ STROSSMAYEROVU NÁMĚSTÍ MÍSTNÍ, MOHL BYSTE POKRAČOVAT VZHŮRU K LETENSKÉMU NÁMĚSTÍ A MUSEL BYSTE PO LEVÉ STRANĚ ZAHLÉDNOUT ONU ZASTÁVKU A MUSEL BYSTE PROJET TAKÉ KOLEM MÍSTA, KDE BYL POČÁTEČNÍ BOD TĚ SMRTÍCÍ TRAJEKTORIE. Určitě to mohla vidět, ale možná také zavřela oči a možná se jí vše nějak rozmazalo a jak to dopadlo víme. Já ovšem velice nepřesně. Ani pořádně nevím kolik lidí zabila. Říkáte, že to byla pěkná žena? Tak to mne jenom utvrzuje v mém podezření z nenávisti k tělesnosti jako takové. KDO O SOBĚ MŮŽE PROHLÁSIT, ŽE SE MÁ RÁD A ŽE MILUJE SVĚT A BUDE TO MYSLET NAPROSTO UPŘÍMNĚ. DNES BY SI ČLOVĚK ASI POKLEPAL NA ČELO, SLYŠEL-LI BY TAKOVOU ŘEČ. MILUJETE SVĚT? MÁTE SE RÁD?

A jak.

Jste pro obnovení trestu smrti? A kdo by byl prvním abonentem pro jeho provedení?

KONECKONCŮ PROČ NE A PRÁVĚ PROTO BYCH NA JEHO ZAVEDENÍ PATRNĚ JAKO PRVNÍ DOPLATIL JÁ, JELIKOŽ BYCH BYL ODSOUZEN K TRESTU SMRTI ZA TO, ŽE JSEM HLASOVAL PRO JEHO ZAVEDENÍ. A BYL BY TO NADLOUHO ZASE POSLEDNÍ TREST SMRTI VYKONANÝ NA NAŠEM ÚZEMÍ, ale když se nad tím zamyslím vážněji, tak se bez trestu smrti určitě obejdeme.

Jak by šlo, dle vás, zabránit oné vraždě?

MOŽNÁ BY SE JI SNAD DALO PŘEDEJÍT, KDYBY OLGA MĚLA MOŽNOST ŽÍT V IDYLLICKÉM A HARMONICKÉM SVĚTĚ, COŽ JE OVŠEM ASI NEMOŽNÁ MOŽNOST A KDYBY TO NEUDĚLALA ONA, TAK BY SE JISTĚ ČASEM NAŠEL NĚKDO JINÝ. ZKRÁTKA VZHLEDEM KE STAVU SVĚTA SE ČASEM MUSÍ NAJÍT NĚKDO, KDO TO UDĚLÁ STEJNĚ JAKO TA NEŠTASNÁ OLGA.

Víte, že Hepnarová při odvádění na popraviště omdlávala, řvala a nechtěla? Co byste v tu chvíli dělal vy? Také byste omdlával a řval a nechtěl?

TO NEVÍM A TADY SE PRÁVĚ JENOM UKAZUJE, ŽE BYLA VÍCE MĚNĚ NORMÁLNÍM ČLOVĚKEM, KTERÝ SE BOJÍ SMRTI STEJNĚ JAKO TI OSTATNÍ -

POSRAL BYCH SE Z TOHO AŽ ZA UŠIMA A BRÁNIL BYCH SE ZUBY NEHTY, ALE BYLO BY MI TO ASI SOTVA CO PLATNÉ - VIDĚL JSTE FILM DVA MUŽI VE MĚSTĚ? NA KONCI FILMU PŘECI MÁTE PASÁŽ, KTERÁ VÁM VÍCE NEŽ NÁZORNĚ PŘEDVÁDÍ, JAK TO CHODÍ U POPRAVY - TAM GUILLOTINA, TADY OPRÁTKA, ALE VÝSLEDEK V PODSTATĚ STEJNÝ. AKORÁT JE TA FRACOUZSKÁ VYMOŽENOST HUMÁNNĚJŠÍ, PROTOŽE RYCHLEJŠÍ.

Nakonec se pokuste vysvětlit smysl jejího konání.

TOMU JSEM SE SNAŽIL VĚNOVAT VE SVÉM PŘÍSPĚVKU, KTERÝ SE MI VŮBEC NECHTĚLO PSÁT, PROTOŽE TEN PŘÍPAD Z HOLEŠOVIC OTEVÍRÁ BRÁNY DO DUŠEVNÍHO PEKLA A KDO VÍ JESTLI JE SMRT JEHO KONCEM.

Dostal jsem se k tomu letos v lednu, když jsem

Náhodou uviděl její fotku,

Uhrančivý pohled s očima masivníma jak balvany na hrázi v rybníce čerstvě vypuštěném
A kterým zlo nesluší míň, než zbylým očím světa.

Pak jsem Kačurovi přednesl svůj návrh, věnovat číslo našeho časopisu jí.

Jel jsem zrovna v tramvaji a byl tolik v rozpacích a plný studu před okolními lidmi
jsem to sdělil raději jen skrz SMS

„Prosímtebe, Adame“ volal zpátky Kačur a se svým typickým nadšením mě od tématu odrazoval.

„Ne“ udeřil Jiří. „Z toho já si prdel dělat nehodlám.“

Jel jsem domů.

Lehl na postel a se zavřenýma očima přemýšlel

Možná jsem i masturboval, to abych zapomněl.

Marně.

Napsal jsem Chábovi.

Byl dojat a mé prvotní potíže se pomalu začaly měnit ve vítězství.

A tak tedy můžu psát. I píšu.

O hřešivém charismatu zločince, který, přiznáno bez obalu, nám někdy náš smysl pro morálku trochu zamlží

A tak, když jedu k Jiřímu směrem od Letenského náměstí, před očima kostel s branou dokořán jak cela před popravou, v ruce oprátku zpocených tramvajových madel, myslím na Olgu Hepnarovou ,

dívku s bodrým pohledem

a zlem, které jí tolik nesluší

a vlasy čpícími cigaretovým kouřem.

Je pochopitelné, že jeden by strůjce podobného případu prvoplánově hodil mezi monstra a zrůdy a na místě oplatil činem alespoň srovnatelným. S odstupem hodným senecova duševního klidu beru v úvahu následující. Jen jednou si vypůjčila nákladní automobil a jen jednou s ním najela na chodník. Již obsazený, ano. Zhruba třicet vteřin. Půl minuty v životě být vrahem a i za to má kat bonus ve mzdě. Cynické poznámky? Ne, jen stačilo neodbočit a nebylo by bestie. Ulovený kapr honěný po stole kladivem. Králík pod svěrací kazajkou z dlaní životelových a plesk! Tak by asi popsal popravu Ezop. Justice si hraje s odsouzeným ping pong, takže asi tak. Trest smrti patří do středověku a tam by také měl zůstat zanechán, zaprášen daleko za současnosti. Ono trpět mezi sebou legálního kata vyžaduje už tučnou masu tolerance. Oživit oprátku a doma při hře děti. Nezapomenout večer na květiny manželce.

Dobře, co s člověkem, který je na fleku ochoten zabít vlastní matku a ještě se při tom cítit ospravedlněný. Náměstí objede dvakrát, ne že by napoprvé váhal, ale lidí, lidí příliš málo. Bububu, moc nezlob, to tady pak máme takovou místnost, kde ti zmodrá jazyk jak fialky na jaře a krev zase poteče proudem, byť třeba ani kapka ven neukápne a kdyby přece, kýbl s hadrem je támhle v kumbále. Misky vah spravedlnosti se nedolívají zakalenou vodou aktu zabítí, ničení. A v tom se justice s Hepnarovou setsakra mýlili.

Teď bych si měl to nahoře obhájit. Dobře. Nemám její fotku ani v peněžence, ani nad postelí. Zločin, mord, vraždu neadoruju, ale věřím, že vrahem se člověk nerodí, ale stává. Že ta bestie měl a v životě alespoň chvíli, kdy jí čin zabíjení byl vzdálen jako eskymákovi Sahara, kdy nechtěla vraždit, ale radovat se, nezoufat si, ale smát a sem tam být polaskána po tváři a poplácána po zadku. Slunce svítí, nebe je modré, šeríky voní. A takové chvíle je sakra třeba rozvíjet. Ono to taky chce trochu empatie v těch našich krabíčkách. A to jak z panelu, tak z tkání.

Recenze knihy

Karel Horejš a Vladimír Motejl sepsali již třetí díl příručky pro řidiče a opraváře automobilů. 38 kapitola se věnuje tolik propírané bezpečnosti při jízdě po veřejných komunikacích. Autorům děkujeme za podanou rukavici, pokusíme se souboje na kordy ujmout se ctí.

Na komunikacích jezdíme přiměřenou rychlostí a snažíme se předvídat chování ostatních účastníků provozu i chodců. Uvědomujeme si šířku vozovky a radši zpomalíme, pokud je u vozovky například zastávka autobusové přepravy. V houfu čekajících cestujících se může vyskytovat neposedné dítě a ve své nerozumnosti se vrhnout do vozovky před jedoucí auto. Řidič nikdy nevjíždí na chodník. Jen pokud mu to dovoluje značka. V tom případě je možné parkovat „na stojáka“ s jednou

polovinou automobilu umístěnou na okraji chodníku. Obzvláště nákladní automobily nesmí vjíždět na chodník.

Tímto odstavcem autoři definovali to, co Hepnarová svými chováními popřela. Na chodník lze vjet, žádné bariéry nebyly k dispozici. Bezpečnost Ministerstva dopravy se po incidentu pokoušela prosadit u chodníků ochranné valy, díky kterým by bylo nemožné na chodník ani v největší rychlosti najet. Instalovala tento inovační prvek do půlky Prahy. Ale obzvláště na přechodech a u zastávek MHD byly tyto valy nepraktické. Nemohly jimi samozřejmě projít automobily, bezpečnost byla zajištěna. Ale ani chodci nemohli bariéru překonat. Někteří ji přelézali a vskakovali na vozovku, čímž se vystavovali neúměrnému nebezpečí, nebo nechodili vůbec ven, práchnivěli ve svých bytech a spřádali konspirace. Národní ekonomika tak začala chřadnout a socialistické zřízení upadat. Když byly valy zbourány, bylo pozdě. Komunismus v naší zemi se již z kolen nezvedl. Ať se zaváděly perestrojky či jakákoliv jiná zařízení. Hepnarovic děvka tedy může za to, že padl komunismus, což uvítali převážně popeláři, protože odpadu s příchodem demokracie přibývalo a obchod s odpady se stal nejvýnosnější byznysem.

Psát o Olze Hepnarové se mi přičí a vskutku jsem to téma hromadné vražedkyně odmítal. Před měsícem mi zavolal můj mladší přítel Panáček a navrhl mi, že příští číslo AK by mohlo být věnované HEPNAROVÉ a moje první reakce byla - O kom Adame? To jméno mi nic neříká. – „No přeci o té ženské, která to napálila před lety v Holešovicích do tramvajové zastávky nákladákem a přitom zabila hodně lidí.“

O tom nákladáku jsem věděl a dokonce jsem věděl díky jednomu nedávnému číslu časopisu Respekt, že se to stalo v ulici Milady Horákové a že zastávka není zastávkou, ale chodníkem, z něhož trčí stojan s označením tramvajové zastávky, která se nachází kousek od našeho antikvariátu. O Hepnarové jsem věděl již dávno, ale neznal jsem její jméno ani to, že do těch lidí najela v Holešovicích - zkrátka kdysi nějaká šílená ženská najela nákladákem v Praze na zastávku a pozabíjela přitom hodně lidí - to se vážně stalo a od té doby již uplynulo přes třicet let, ale nevím to přesně a ani nevím, kolik lidí Hepnarová zabila a ani nevím kolik jí bylo let, ale vzpomínám si, že v Respektu o ní psali jako o mladé ženě, která byla za svůj čin potrestána trestem smrti, takže tehdejší justice ji shledala duševně v pořádku a tudíž ji posléze patrně oběsili, ale ani to nevím přesně - ale asi ano, u nás se věšelo a snad jenom vojáci měli právo na kulku - opravdu se mi o tomto případě nechtělo přemýšlet a opravdu se mi o té ženské nechtělo psát a co už bych také o ni měl psát - o ní už také nenapíši jediné slovo, ale ještě jich přesto pár utrousím - proč si někdo – víceméně normální - sedne jednoho dne do tatovky a přeje deset, dvacet lidí a navíc ten někdo je žena a o to více neobvyklým se vše jeví - ale opravdu se mi o tom nechce psát a měl bych se tedy spíše zamyslet nad tím, proč

tomu tak je a proč mi nečiní potíže psát třeba o nějakém PROUZOVI v románu na pokračování - ale ano, poslal mi nedávno Cháb začátek filosofického románu a ať prý mu na to navážu - prosím - to mi nečiní potíže, ale psát o Hepnarové ano - takže se musím ptát sám sebe v čem ta nechť vězí. Nu první odpověď je nasnadě - psát o hromadě mrtvol na chodníku v Holešovicích není nic povznášejícího a psát o původci oné hromady ještě méně, ale možná nás ten případ může ještě někam přivést - někam k sobě, někam do páchnoucích slují vlastní duše. Můžeme ovšem vnímat čin HEPNAROVÉ JAKO ZLOČIN - vždyť na něj lze pohlížet různě a jistě by jej někdo mohl vnímat jako očištnou proceduru svého druhu, ale ani to mi moc nepomůže a já o ní stále odmítám psát - a dokonce odmítám hledat příčiny svého odmítání a to je již skutečně na pováženou a právě proto bych měl v psaní pokračovat, ale nechce se mi, ale měl bych se s tím případem vyrovnat, ale nechce si mi ani představovat ta hrůza, která zůstala na tom holešovickém chodníku poté co na něj najela Olga Hepnarová v té tatrovce, té tatrovce se zakulaceným chladičem. Křik, zmatek, rozmazané vnitřnosti na dlažebních kostkách a nedaleko odtud ještě sedí za volantem Olga Hepnarová a nedivil bych se, kdyby v klidu vystoupila a zamířila si to směrem ke Strossmayerovu náměstí, kde by možná hodlala nastoupit do nějaké tramvaje a v klidu odjet domů. Ale patrně ji zadrželi již na místě činu a patrně ji poté podrobili nejednomu výslechu a nejednomu psychiatrickému vyšetření, jejichž závěry jistě budou uloženy v nějakých kriminalistických archívech a nedivil bych se, kdyby se z nich ozývalo pouhé mlčení. Každopádně odborníci shledali Olgu Hepnarovou normální a tak byla odsouzena k smrti a již vůbec si nechci představovat, jak ji vedou k propadlišti, jak ji dávají oprátku na krk, jak sebou cukla při pádu do propadliště a říká se, že se přitom uvolňují svěrače, takže... bolest, strach, nenávisť - nevím o vás Olgo Hepnarová vůbec nic a neznám bohužel jmény vaše oběti, ale vím, že podobné případy se stávají a dokonce ani nevím, jestli bych nebyl podobného činu schopen třeba i já.

Nechce se mi o té věci psát a přistihl jsem se při pocitu, že je mi ten dávný případ vlastně úplně lhostejný, ale že z něj mám strach, takže úplně lhostejný mi asi nebude, ale komu pomohu tím, že o něm budu psát - snad pouze sobě a to tím, že ten případ mohu pojmout jako stylistické cvičení svého druhu, které by nás mohlo zavést na chvíli zpět do Holešovic, zpět do sedmdesátých let, z nichž si pamatuji již ledacos - třeba to, že na Letenské pláni se odehrávaly ty velkolepé vojenské přehlídky a že tam také probíhaly ty První máje a možná tam svého času mávala mávátkem také Olga Hepnarová a možná tam mávaly mávátky také některé z jejich budoucích obětí, k nimž mohla třeba patřit ta starší paní, která si ale na poslední chvíli ještě vzpomněla na to, že si ještě nekoupila Rudé Právo a proto přešla na druhou stranu ulice a v trafice ji následkem ohromného leknutí spadla nákupní taška, takže se mezi jejíma nohama vytvořila kaluž - bíločervená kaluž a ta bílá byla od mléka a ta červená od kečupu a celá ta zkáza se z podlahy rozšířila i ven, neboť trafikant rychle vyběhl ven, aby tam strnul hrůzou - mám pocit, že jsou takové okamžiky, kdy se jakoby na chvíli zastaví čas, ale opravdu na chvíli a potom divadlo světa opět ožije se vším tím nezbytným povykem - ale proč to tady mám znovu popisovat či proč se mám pokoušet vzkřísit k životu tu mrtvou událost, která mi tak akorát poskytuje příležitost odvíjet běh času pěkně pozpátku a mohu se tak vrátit se třeba o hodinu zpět - tehdy možná Olga Hepnarová vycházela z domu, či z bytu - odkud? Z Vršovic, z Vinohrad? Měla v té chvíli již jasno o tom, co chce provést a hlavně jak to provést a především mne zajímá ono proč to chtěla provést a ta hodina, která nás dělí od

Jara
Je Piča

- multikulturní vložka

okamžiku, kdy otočí klíčem v zapalování jedné tatrovky, zaparkované nad onou osudovou zastávkou, což svědčí o promyšleném úmyslu - ale kdoví, kdoví a ono proč mne odvádí od oné ulice a od Holešovic a od starých tatrovek řítících se po ulici dolů kamsi na chodník plný lidí - jak se to všechno mohlo proboha jenom stát? – ta hodina byla plná otazníků. Nějak tak by se mohl ovšem ptát pouze naivní člověk? Vždyť na takových zločinech vlastně není nic divného a takové věci se stávají dost často na to, aby si o nich člověk mohl pomyslet, že jsou nenormální, ačkoli nepatří mezi úplně nejběžnější, naštěstí, s nimiž by se člověk setkával a potkával každý den - taková hromadná vražda nevinných lidí se nedá příliš omlouvat a já ji také neomlouvám, ale vede mne k otázce po tom, nakolik přátelským místem je svět náš vezdejší, že se v něm vůbec může něco takového stát.

Jsem žena - jsem vražedkyně – proč - a není zde důležité ono jsem žena - neplatí snad v tomto případě dvojnásob – jsem tělo. A neplatí zde – jsi pouze tělo, ale vždyť i já mám své sny a mé pohlaví je mi nanejvýše odporné, ale jsem krásná a musím se vyrovnat s tím, že jsem žena a ta to přeci nemá jednoduché. U ní se již jaksi předpokládá, že ponořena do tělesnosti propluje životem v krvi a v mateřském mléce - ale co je mi do krve a rození a mateřského mléka. Naštěstí většina žen vklouzne do své role, aniž by měla nějaké větší problémy, ale mohou být některé, které se svoji rolí nevyrovnají tak hladce, ale teď už vůbec nechápu, proč jsem se tady rozepsal jako nějaký přiblblý sexuolog - ale Olga Hepnarová přeci byla žena a měl být její čin projevem její nenávisti ke světu a to především ke světu lidí? Ale ano, proč bych měl být nadšený tím, že jsem člověk a že jsem narozen právě do těchto a těchto přiblblých souvislostí - mohl jsem mít smůlu na rodiče a na dobu a také na kamarády a já nevím ještě na co. Otec deprimovaný domácí tyran. Matka, zakřiklá a zničená a ubitá žena? Za okny se ale naštěstí už zase všechno vrací do normálu, takže ty ruské okupační síly v zemi jsou naprosto v pořádku a je také naprosto v pořádku, že chodíme mávat s mávátky na tu Letnou a je úplně v pořádku, že mě ti dva chlapi ojeli tak, že jsem se z toho málem zbláznila a je úplně normální ta moje nesnesitelně blbá babička - otcova matka, která o všem ví a dělá, že je všechno normální, stejně tak jako ti venku všichni ví, že jim rostou vlasy a že jim v hrudích tluče to slizké srdce a že jim páchnou nohy a že jim rostou nehty a že jsou jako kusy masa na háčích u řezníka. Jsem muž a mohu se nenávidět za to, že jsem člověk a totéž může prožívat i žena a hle v dále jsem zahlédl prvotní hřích - ó ano přátelé, ale jiný než ten, s nímž si jej obvykle spojujete - žádný Adam a Eva a tak dále - NE.

Ale protože se mi o Olze Hepnarové opravdu nechce psát, tak si zbytek domyslete - proč jsem psal o prvotním hříchu? Co to má znamenat? Je to snad pouhá manýra, nesmysl, elegantní či neohrabaný závěr článku nečlánku. Nevím a dejte mi s tou Hepnarovou už svatý pokoj. Sakra, kde mám ten svůj granát...sakra, kde mám svoji trpělivost a lásku a naději - je to možné - milovat a mít naději?

p.s. ne abyste si mysleli, že chci být sentimentální - ten závěr mne prostě jen tak napadl a ...promiňte mi vy všichni z toho chodníku a promiň mi Olgo, že jsem se o vás vůbec kdy rozepsal...

Soutěž o Dopravní podnik hl. m. (hledaného mloka) Praha

Kdo 23.4.2014 nezajede mezi 9 hodinou a 11 hodinou dopolední jediného čekajícího cestujícího hl.m. Praha, může se zúčastnit slosování o Dopravní podnik hl. m. Praha. Stačí udělat jediné, donést do antikvariátu Kačur svou SPZetku a vložit ji do slosovacího bubnu. Přejeme vám šťastnou ruku.